

[Udenrigsministeren.]

hvorefter den maksimale grænse for det egentlige søterritorium skulle være 6 sømil, medens en ren 12 miles fiskerigrænse skulle gennemføres senest ved udgangen af oktober 1970. Der var lande, der stemte imod den tanke, men disse lande gjorde det, fordi de hellere ønskede 12 miles fiskerigrænsen gennemført straks og i alle henseender.

For det andet blev det på konferencen fremhævet af mange og bestridt af ingen, at der er lande og områder, som på grund af deres beliggenhed og deres befolkningers usædvanlig store afhængighed af havet har krav på særlig hensyntagen, på særlig gunstig behandling inden for en almindelig ordning.

På denne baggrund er det regeringens opfattelse, at det rene 12 miles fiskeriterritorium ved Færøerne og Grønland er en rimelig ordning, og regeringen vil lægge sin politik an i overensstemmelse hermed.

Inden jeg forlader havets problemer, vil jeg for en ordens skyld tilføje, at det fortsat er Danmarks opfattelse, at sejladsen gennem Suezkanalen bør være fri. Jeg synes også, det vil være rigtigt at understrege, at skibsfarten efter vor opfattelse bør foregå under den frie konkurrences betingelser, og at heller ikke hjælpeydelse til udviklingslandene bør behæftes med diskriminerende fragtbestemmelser.

Jeg skal derefter gå over til at gøre nogle bemærkninger om det, man tidligere kaldte de underudviklede lande, men som man nu med et langt bedre udtryk kalder udviklingslandene.

Jeg har allerede et par gange berørt disse problemer og vil gerne sammenfattende sige, at det store og voksende svælg mellem den gruppe af højt industrialiserede lande, hvortil vi hører, og de fattige lande medfører et ansvar, som den vestlige verden har sin store andel i. Dette ansvar er politisk betydningsfuldt. Alene i områder uden for den kommunistiske blok omfatter disse lande en befolkning på mere end 1 milliard mennesker.

For at løse udviklingslandenes problemer kræves der adskilligt, som den vestlige verden ikke direkte kan hjælpe med, f. eks. at udviklingslandene får en effektiv administration, eller at de indfører jordrefor-

mer og landbrugsforhold, der fremmer produktionen, samt at den internationale prisudvikling bl. a. med hensyn til priserne på råvarer, som disse lande fortrinsvis er sælgere af, ikke forarmer deres økonomi. Men når dette er sagt, er der ingen tvivl om, at tilførsel af kapital og ydelse af teknisk bistand er faktorer af væsentlig betydning for disse landes økonomiske vækst. Her kan Danmark i samvirke med andre lande hjælpe, og der bør under de nuværende forhold være muligheder for at sætte den allerede betydelige danske hjælp i vejret. Jeg tror også, det bør overvejes, om den danske hjælp, der finder sted med bistand fra mange private organisationer, burde samordnes, sådan at den store indsats, der gøres, kan blive så effektiv som muligt.

I de tidligere koloniområder fortsætter selvstændiggørelsesprocessen i øvrigt med stigende hast. Dette gælder især i Afrika, hvor Guinea, Cameroun og Togo nyligt har vundet selvstændighed, og hvor Congo, britisk og italiensk Somaliland samt Nigeria snart vil følge efter. Disse nye lande, venter af os, at vi viser dem vor respekt ved at oprette en officiel repræsentation hos dem. For et land som Danmark lader det sig kun gøre i beskedent omfang, men jeg håber, at udenrigskommissionens arbejde, som vi søger at gøre færdigt inden efteråret, kan bidrage til, at vi opnår rimelige ordninger.

I ét område på det afrikanske kontinent foregår der en udvikling, som den civiliserede verden må se på med den største bekymring. Jeg tænker her på Den sydafrikanske Union, hvis racediskriminerende politik har gjort et dybt indtryk. Som jeg tidligere har udtalt i det høje ting, er denne politik i åben strid med retsfølelsen og livssynet i de nordiske lande og må betragtes som et groft brud på principperne om de fundamentale menneskerettigheder.

Som bekendt vedtog De Forenede Nationers sikkerhedsråd den 1. april i år en resolution, hvori der gives udtryk for de følelser, som begivenhederne i Sydafrika har fremkaldt overalt i verden. Det er med tilfredshed, at vi har erfaret, at der nu er opnået enighed mellem Den sydafrikanske Unions regering og De Forenede Nationer om, at FN's generalsekretær i juli eller august måned d. å. skal aflægge et besøg i Syd-